

en eneste Endring, og den indeholder ikke en Smøbedommen overfor det Flertal i dette Thing, som har faaet en saa stærk Anerkjendelse ved Valgene, men derimod en Indrømmelse til dets Mindretal og til det andet Things Flertal. De forskellige Forslag, som i disse Dage ere os forelagte, høre jo det stærkeste Vidnesbyrd om, at den høje Regjering anser det for vigtigt og nødvendigt at gjøre Indrømmelser overfor det andet Thing, men ikke overfor dette Thing. Trods det Udfald, som Valgene have faaet, foreligger der fra den høitærede Krigsminister nogle Udtalelser ved Lovforslagets Forelæggelse her i Thinget, hvori han først erklærede, at han finder det uforholdent at søge yderligere Bemærkninger og Forklaring til dette Forslag, som heller ikke er ledsaget af Motiver. Jeg tilstaar, at Regjeringens Optræden og dens Forslag, sete i og for sig, paa en Maade kunde være Forklaring nok; men jeg havde dog troet, at den høitærede Krigsminister noget nærmere vilde have forsøgt en Motivering af en saadan Optræden fra Regjeringens Side som den, vi have mødt. Men den høitærede Krigsminister søiede til, at han og Regjeringen betragtede dette Forslag som Grundlag for Forhandlingen mellem Regjeringen og Rigsdagen angaaende den endelige Ordning af dette for Landet saa overordenlig vigtige Anliggende. Regjeringen betragtede altsaa dette Forslag som det, der var egnet til at være Grundlag for Forhandlingen. Dette er det eneste Ord, hvori det er muligt at finde nogen Antydning af Tilnærmelse til dette Thing, og denne Antydning — maa jeg for mit Bedkommende udtale — kan jeg ikke finde tilfredsstillende. Det ligger i Valgenes Udfald, i det Svær, man har faaet fra Befolkningens Side, at det netop er det Grundlag, hvorpaa vi hidtil have forhandlet, som man ikke vil vedkjende sig, og jeg tror, at det ogsaa vil blive Folkethingets Opfattelse af dets Pligt lige over for den Velgebefolkning, der har sendt det herind, at det vedkjender sig det Samme, at Folkethinget ikke kan og ikke vil forhandle paa det Grundlag, som her er fremlagt. Vil altsaa den høje Regjering fortsætte Krigen paa dette Grundlag, saa er der fra Folkethingets Side efter min Opfattelse intet Andet at gjøre end frendeles at sige: Nu vel, Regjeringen vil det, og vi vilde svigte vor Pligt lige over for vore Velgere, om vi ikke vare rede til frendeles at fortsætte Kampen, hvor ilde anvendt vil end maa anerkjende, at en saadan Kamp vil være. Men det er jo muligt, om jeg end ikke kan finde det sandsynligt, at den høitærede Regjering vil være villig til at forhandle paa det andet Grundlag eller saaledes modificerer sit Grundlag, at man fra vor Side maatte kunne erkjende, at der nu var viist en saadan Smøbedommen, at det paa det nye Grundlag var muligt at komme til en Forståelse. Jeg siger: det er jo muligt; men jeg søger til: jeg for mit Bedkommende kan ganske

viist ikke se, at det er sandsynligt. Efter de Udtalelser, vi have hørt i det aabne Brev, i Budskabet om Valgene, erkjender jeg, at efter hele den Opfattelse, som jeg har faaet af den nuværende høitærede Regjering, kan jeg ikke anse det for sandsynligt, men, — jeg gjentager det, — det er jo muligt, at der kunde tilvebringes et saadant nyt Grundlag for Forhandlingerne, hvorpaa vi kunne bygge videre. Og det er, idet jeg gaar ud fra denne Betragtning, at jeg vil tillade mig at foreslaa, at der endnu gives den høitærede Regjering Leilighed til at vise, hvorvidt den er villig til at optage en Forhandling paa et andet Grundlag end det nu foreliggende. Det er for at give Regjeringen Leilighed hertil, at jeg tillader mig at foreslaa, at første Behandling af denne Sag standses, og at der nedsættes et Udvalg paa 15 Medlemmer. Jeg opfatter et saadant Udvalgs Opgave som den, at søge en Forhandling med den høitærede Regjering ikke om Sagens Enkeltheder, ikke om Realiteten i Detailerne, men derimod ubelukkende om et nyt Grundlag for Forhandlingerne, hvorpaa vi kunde bygge videre. Jeg tillader mig altsaa at foreslaa denne Sags første Behandling standset og Forslaget henviist til et Udvalg paa 15 Medlemmer.

Formanden (Rabbe): Da der er fremsat Forslag om Nedsættelse af et Udvalg paa 15 Medlemmer, dreier Forhandlingen sig nu herom. — Jeg formoder, at det erede Medlem, der begjærede Ordet, ogsaa vil være indtegnet med Hensyn til denne Gjenstand, og jeg giver saaledes Ordet til det erede Medlem for Distrikts Amtets 2den Valgkreds (Sag).

Sag: Ja, jeg ønsker ikke at kaste mig ind i den store Debat, der rimeligvis vil blive reist om det, som den erede sidste Taler har bragt paa Bane. Kun et enkelt, men rigtig nok meget vigtigt Punkt i hans Udtalelse, skal jeg dvæle ved, fordi det er af stor Betydning, at dette Punkt strax fra første Dieblis af bliver opfattet ret, det var, da han sagde, at Velgerne nu have besvaret det Spørgsmaal, som ved Folkethingets Opløsning blev stillet til dem. Men det vilde jo være rart, mine Herrer! at faae at vide, hvad det er for et Spørgsmaal, der er blevet stillet til Velgerne, og saa vil jeg bede Enhver, som har været til Stede paa Valgtribunerne, at mindes, hvilket Spørgsmaal der blev stillet til dem. Der blev stillet til dem det Spørgsmaal: Ville I gaa ind paa Kjøbenhavns Landbefæstning? Og det er dette Spørgsmaal, de hovedsagelig have svaret paa (Munterhed). Ja, mine Herrer! De kunne se her ligesom omkring paa Valgtribunerne, naar man siger Dem Sandheder, som De ikke holde af at høre paa; men Enhver, der har været til Stede ved disse Valgkampe, vil vide, at der netop fra den Side, som den erede Taler repræsenterer, med stor Stykke blev lagt Vægt paa,